

Rottasota

Kylän suurimman talon takapihalle, kaatuneen hongan juurakkoon, oli majoittunut suuri rotta. Kukaan ei oikein tiennyt, mistä se oli tullut, mutta kaikki tiesivät, että siellä se oli.

Se oli ollut siellä jo ennenkin, vuosia sitten. Välillä se oli kauan poissa, mutta nyt se oli tullut takaisin, eikä kukaan saanut sitä ulos kolostaan.

Monesti rotta oli sentään nähty. Se oli iso ja komea, ja sillä oli merkillinen töyhtö otsalla. Väitettiin jopa, että se osasi puhua.

Varsinkin tytöt olivat aivan ihastuneita otukseen. "Ai ku se on söpö. Tommosen ku saisi elätkiksi", he huokailivat nähdesään vilauksenkin rotasta.

Mutta pojat olivat toista mieltä. Heillä kävi kateeksi rottaa, kun tytöt olivat kiinnostuneita vain siitä, eivät heistä ollenkaan: "Sehän on rotta! Hyi, se on epäluotettava ja inhottava elukka. Se pitää saada savustetuksi ulos."

Varsinkin pikku-Paavo oli ottanut rottasodan oikein elämäntehtäväkseen. Hän arveli pääsevänsä kylän sankariksi, jos saisi sen ison rotan nitistetyksi.

Paavo oli pistänyt kerta toisensa jälkeen juustonpaloja ja vaikka mitä herkkuja rotankolon eteen houkuttimeksi, ja rakennellut niiden ympärille mitä merkellisimpiä ansoja.

Mutta rotta oli hänelle liian ovela. Joka kerta se kävi vain nappaamassa namit suihin, mutta vältti ansat. Paavon mennessä kokemaan loukkuja ne räpsähtelivät hänen omille kynsilleen. Ja rotta vain lihoi kolosaan.

Silloin kylän pojat keksivät hankkia kissan. He retuuttivat ison lihavan kollin rotankolon äärelle ja usuttivat: "Puskii!"

Vaan kissapa oli laiskanpulkea. Sillä oli jo vanhastaan niin hyvät päivät, ettei se enää viitsinyt rottajahtiin vaivautua. "Kurnau", se sanoi, eikä lotkauttanut tassuaankaan. Näytti melkein ystävälliseltä rottaa kohtaan ja rupesi kehräämään.

Pojat ihmettelivät kovasti, onko rotta tehnyt kissankin kanssa jonkin sopimuksen, mutta kissa vain tuhahti, meni matkoihinsa ja heilutti häntäänsä ällistyneille koltiaisille.

—Tuu tasaselle, pelkele, jos uskallat, pojat huusivat itku kurkussa ja sohivat kepakolla rotankoloon. Mitään ei tapahtunut.

Lopulta päätettiin yrittää viekkautta. Pojat eivät uskoneet ol-

lenkaan, että rotta osaisi puhua, niin kuin tytöt väittivät. Kylään oli parahiksi tullut sirkus. Jos otus saataisiin houkutelluksi sinne muka puhumaan, paljastuisi lopulta, että eihän se osaakaan. Rotta joutuisi naurunalaiseksi, huomattaisiin että se on vain pelkkä rotta, tavallinen takkaturkki, eikä mikään ihme-epeli.

—Tuku, tuku, rottaseni, tulepas ulos sieltä niin pääset sirkukseen esiintymään, pojat maaniteltivat.

—Riittää mulla hommia täälläkin, emmää viitti mihinkää sirkukseen, kuului silloin rotankolosta.

Pojat joutuivat aivan ymmälle. Eivät he näköjään sille mitään voineet. Eikä ollut enää oikein aikaakaan, kun sirkuksessa oli juuri näytös alkamassa. Piti lähteä sinne.

Mutta kylläpä pojat hämmästyivät saapuessaan sirkukseen. Siellähän se rotta ryökäle heilui sirkustirehtöörinä. Oli mokoma jotenkin luikahtanut takakautta sisään ennen poikia, ja päässyt heti tirehtööriksi. Lienevätkö vielä tytönkutalet auttaneet.